

[Socialministeren.]

mig, vil være velegnede til at blive diskuteret i et udvalg. Fra min side har det kun været hensigten med dette lovforslags fremsættelse at medvirke til at hjælpe de pågældende talelidende, ordblinde og læsesvage på den bedst mulige måde, og mener man, at der i større udstrækning, end tilfældet er nu, bør være et samarbejde mellem socialministeriet og undervisningsministeriet på dette område, er jeg i allerhøjeste grad interesseret i en sådan tanke, og de problemer, der her er rejst, vil jeg mene vi vil være i stand til at tale os til rette om i et udvalg.

Det ærede medlem fru Petra Petersen spurgte mig, hvordan det kunne være, at der endnu var en lang venteliste for de døve børn og andre, der eventuelt skal have høreapparater. Såvidt jeg forstår, er denne venteliste i den senere tid bragt meget langt ned, og vi håber inden længe at kunne vinde med også i det spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hjortnæs: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende den offentlige skolebespisning).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2211; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3861).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kaj Andresen: Skolebespisningen her i landet har i og for sig fået en mærkelig skæbne i lovgivningen. Den har været ude for svingende standpunkter fra tid til anden og har derfor også haft ret svingende vilkår at virke under. Det er forsåvidt ikke underligt, om man ude i kommunerne

har været i tvivl om, efter hvilke linier man skulle lægge bespisningen an, idet der ikke på noget tidspunkt har været nogen helt permanent ordning, som man over en årække kunne regne med.

Oprindeligt var den en udpræget social hjælpeforanstaltning, en ambulancetjeneste, om man vil, tidsbegrænset og med særlige transgbetingelser, og det betød, at den kun fandtes i meget begrænset omfang, men det betød også, at der sattes et socialt skel mellem de børn, der deltog i skolebespisningen, og de andre. Først i besættelsesårene, da man ligesom mere følte, at vi var i samme båd, blev man klar over skolebespisningens store ernæringsmæssige betydning og udvidede dens område, samtidig med at man forhøjede de midler, der blev stillet til rådighed; man gennemførte ved den lejlighed helårsbespisningen.

Ved drøftelsen herom kom man også ind på det uheldige i den sociale skillelinie, som transgbetingelserne satte mellem børnene, og som udtryk for forståelsen heraf gennemførte man, da loven var til revision i 1948, en lovændring, hvorefter transgbetingelserne ophævedes. Det var der enighed om mellem alle partier, og jeg tror i og for sig også, at alle dengang var enige om, at den nye ordning var et betydeligt socialt fremskridt.

Adskillige af os regnede vel med, at ordningen nu kunne blive permanent. Men det blev den altså ikke, der skete noget, som satte en stopper herfor, idet vi i 1950 fik en anden regering, som påbegyndte visse nedskæringer eller besparelser. Man må jo ikke sige, at de daværende regeringspartier har en anden social indstilling end andre partier, men i alt fald betød besparelsesbestræbelserne en forringelse af skolebespisningsordningen i forhold til tiden før 1951, en forringelse, som vi fra socialdemokratisk side gik imod. Det fremgår tydeligt af den daværende socialministers bemærkninger både ved fremsættelsen af forslaget og ved dets behandling, at det mindre var ønsket om den socialt mest værdifulde eller sundhedsmæssigt mest forsvarlige ordning, der var drivfjederen, end det var ønsket om at fremskaffe en besparelse i udgifterne til skolebespisningen. Når man tager i betragtning det begrænsede beløb, der sparedes ved nyordningen, oven i købet ikke egentlig